

Yarema, A. (2002). A decade of debate: improving content and interest in History Education? *History Teacher*, 35 (3), 389-398.

[Saskia Kippersluis, 2011]

In dit artikel wordt verslag gedaan van literatuuronderzoek naar pogingen om het geschiedenisonderwijs in de Verenigde Staten te verbeteren in de jaren tachtig en begin negentig.

In de jaren tachtig en begin negentig bleek dat de kwaliteit van de kennis van Amerikaanse studenten over Amerikaanse en wereldgeschiedenis sterk te wensen overliet. Reacties op deze alarmerende uitkomsten gaven aan dat er ingrijpende veranderingen nodig waren, zowel in het curriculum als in de leraaropleidingen. Minstens tien achtereenvolgende jaren verplicht geschiedenisonderwijs waren nodig, extra eisen aan de leraren werden voorgesteld. Er kwamen ook geluiden die zich niet zozeer richtten op kwantiteit als wel op meer kwaliteit. Geschiedenisonderwijs zou teveel draaien om de docent, het leerboek en feitenkennis en te weinig om wat studenten er zelf van maakten en dachten. De leerboeken zouden te veel algemene conclusies bevatten en teveel het resultaat zijn van compromissen. Het debat over spannende historische issues ontbrak evenals de spanning van conflicterende standpunten. De macht van sleutelgroeperingen in de Amerikaanse samenleving zou hiervan een oorzaak zijn, evenals een afzijdige houding van de wetenschappelijke wereld naar de uitgever toe. Ook was er aandacht voor het vastzitten aan het mandaat van het leerboek. Docenten zouden hiervan los moeten kunnen komen en zelf met enthousiasme en eigen inzichten en opdrachten de studenten moeten benaderen.

Zo zouden studenten bijvoorbeeld in hun eigen familie- en kennissenkring op zoek moeten gaan naar persoonlijke ervaringen met historische gebeurtenissen. Ook zou er meer een link tussen heden en verleden gelegd moeten worden. Verder zou een op literaire leest geschoolde aanpak positief moeten werken. Een lijst van romans die verschillende tijdvakken zou moeten dekken zou een menselijk aspect toevoegen aan de te veel op feiten gestoelde inhoud van de tekstboeken. Onderzoek heeft uitgewezen dat zowel de resultaten maar vooral de interesse in het vak hierdoor toeneemt. Films, museumtrips en onderzoek naar de lokale historische plekken bewijzen ook hun nut. Het begeleiden van studenten bij hun leerstrategieën middels gerichte feedback leidt ook tot grote waardering van het vak. Naast inhoudelijke bruikbare handelingen als het genereren van goede vragen en het maken van aantekeningen levert vooral de interactie tussen student en docent hieraan een belangrijke bijdrage. Het zelf bekijken of zelfs onderzoeken van primaire bronnen kan gunstig uitpakken indien het plaatsvindt in goede balans met het gebruiken van een leerboek. Tot slot wordt er gewezen op de op de loer liggende overkill aan inhoud: niet de breedte maar de diepte is van belang!

Beschouwing onderzoeksmethode

Positieve aspecten:

- 1) Het artikel somt vrij compact de resultaten op van veelvuldig onderzoek. De lezer krijgt in een kort tijdsbestek de kans veel informatie tot zich te nemen.
- 2) Het onderzoek richt zich op een wezenlijk, concrete vraag. De docent geschiedenis kan er veel in herkennen en moet kan niet anders dan belang hechten aan de inhoud.

Kritiekpunten:

- 1) Het is bij literatuuronderzoek altijd de vraag welke literatuur de onderzoeker wel in zijn onderzoek heeft meegenomen en welke niet. Ik zie wat weinig tegengestelde gedachten in het

artikel opduiken. Het kan zijn dat de onderzoeker die tegengeluiden niet heeft willen opnemen, uit overtuiging dan wel uit hoofde van duidelijkheid.

- 2) De tekst springt van de hak op tak. Het gaat bij literatuuronderzoek natuurlijk om de weergave van andermans resultaten, waarbij de onderzoeker er een eigen rode draad in moet brengen. Dat mis ik in het artikel.
- 3) De onderzoeker doet weinig met de verzamelde onderzoeksresultaten. Het blijft teveel bij een feitelijke weergave, er worden op het einde geen scherpe vervolgvragen gesteld.